

MOTTO

POSLEDNÍ KOUSEK

Tereza Olbrichtová
Barbora Salátová

Poslední kousek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

MOTTO

Tereza Olbrichtová

Barbora Salátová

Poslední kousek – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

„Holky musí držet při sobě!
Pak zvládnou cokoliv.“

je moje **MOTTO**

POSLEDNÍ KOUSEK

Tereza Olbrichtová

Barbora Salátová

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Tereza Olbrichtová, Barbora Salátová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-6194-5

ISBN e-knihy 978-80-267-6195-2 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-6202-7 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-6203-4 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

*Pro všechny nejlepší kamarádky
a sestry*

KAPITOLA 1

Ejmy

Pondělí 25. 8. 2025

Holky musí držet při sobě. Pak zvládnou cokoliv.

Tuhle mantru si opakuju, abych se obhájila po tom, co provedu největší lumpárnu za celý léto. Nachomýtl jsem se k ní přitom zcela nevinně.

Když mě Ludvík požádal, jestli bych mu nepomohla dozorovat studenty při posledním možným termínu zápočtovýho testu, kterej jim v letním semestru vypsal, s tím, že všichni asistenti a postgraduanti jsou ještě na prázdninách a on to stádo sám neuhlídá, samozřejmě jsem souhlasila. Půda univerzity je pro mě totiž posvátná a ráda využiju každou příležitost, kdy můžu brousit po jejích chodbách a představovat si, jaký by to bylo, kdybych před devatenácti lety omylem neotěhotněla a moje akademická cesta se od té doby neubírala úplně jiným směrem.

Připadám si teda strašně důležité, když mě Ludvík, pro ostatní docent Hájek, představí přítomným studentům

v posluchárně jako svoji asistentku, která mu pomůže zjednat pořádek, kdyby se náhodou někdo opovážil opisovat. Trochu mě vyděsí jeho ledovej a mírně výhrůžnej hlas, znám ho totiž jako toho největšího anděla, kterej peče kynutý buchty, vaří domácí sirupy a o všechny svoje blízký se stará jako kočičí máma. Nejvíc pečuje samozřejmě o Adama, se kterým žije, ale troufám si říct, že dvě jeho další nejbližší duše jsme já a Stacy.

Zatímco Dr. Jekyll vysvětluje podrobnosti testu, já bloumám očima po místnosti a zjistím, že jsou tady samý holky. Většina z nich je oblečená tak nějak normálně letně s ohledem na třicet stupňů venku, ale některý z nich mají na sobě vysloveně plážový oblečky. Jejich záměr je mi jasnej, ale zaprvý, tuhle munici bych si bejt váma, holky, schovala až k ústní zkoušce, a zadruhá, rozhodně k jinýmu profesorovi. Ludvík totiž stojí na tý druhý straně barikády, než aby na něj fungovaly vyvalený prsa.

Pak musím na chvilku přestat okounět, protože dostanu za úkol rozdat testy, zatímco Ludvík už merčí, jestli někdo nevyužije chaosu k tomu, aby lovil taháky. Já ho fakt nepoznávám, myslela jsem si, že jako učitel matematiky, která je dle jeho slov jenom pro vyvolené, by mohl občas přimhouřit oko. Vždyť přece *kdo tvrdí, že nikdy neopisoval, ten to dělá dodnes*, nebo jak zní to přísloví. Je to vůbec přísloví?

Zkouším na každou ze studentek povzbudivě mrknout, ale setkávám se spíš s děsem v očích než s nějakou vděčností, že aspoň někdo se na ně usmívá. Chudinky.

Ludvík důležitě vytáhne telefon a zvolá: „Máte na to hodinu za tři, dva, jedna... teď!“

Ozve se šustění papíru a významný povzdechy.

„Ticho!“ vykřikne ještě pan docent. „Nebo vám to seberu!“

Navzdory napjatý atmosféře se mi začne chtít strašně smát. Ludvík mi připomíná Duška z *Pelíšků*, skoro si až říkám, že ty své teatrální gesta a výkřiky nemůže myslet vážně. Nechápu, co se to s mým laskavým kamarádem stalo. Až to uslyší Stacy, počůrá se smíchy. Rozhodnu se, že to Ludvíkovi musím říct, doufám, že mě kvůli tomu nezavrhne, ale tohle jeho chování mi připadá úplně absurdní.

Ludvík přechází po schodech posluchárny jako nemá výhrůžka a já mám za úkol všechno sledovat zespoda od katedry. Až když se ke mně otočí zády, trochu na mě totiž působí, že by byl schopnej z místnosti za nekázeň vyhodit i mě, odvážím se po očku mrknout do testu, se kterým se teď holky moří.

Na to, že se jedná o matematiku pro první ročník ekonomky, mi připadá zadání zbytečně složitý. Chápu, že nejsme v devátý třídě, ale proboha, tyhle dámy budou jednou počítat akorát tak daně, k tomu snad nepotřebují integrovat objem sudu, ze kterýho teče voda různě velkými otvory.

Když Ludvík dokončí kontrolní kolečko a usedne vedle mě, přičemž z přítomných nespustí oči, šeptem mu sdělím, že si nemyslím, že by musel tak hystericky hlídat

případný opisování, protože tohle nikdo nespočítá ani s tahákem.

Ludvík úplně ignoruje moji snahu odvést jeho pozornost od lavic, což by mohlo studentkám dát aspoň malou šanci trošku se poradit, a koutkem úst šepetem cedí, aniž se ke mně třeba jen o půl stupně natočí: „Ejmičko, taháky byly v kurzu tak možná za tebe. Dneska si to ty děti vyfotí a nechají spočítat AI, to jim přece nemůžu nechat takhle zadarmo, uznej.“

Zodpovědně se zamyslím, že má pravdu, to už ani s tou přípravou na podvádění se dneska nemusí nikdo namáhat, to je teda pak opravdu titul bez práce, jestli to funguje tak, jak Ludvík tvrdí. Pokyvují tudíž rozumně hlavou, ale Ludvík pokračuje: „Já nejsem úplně nelida, stačí mi, když spočítají jeden příkládek ze čtyř a od ústní zkoušky jsem snad v životě nikoho nevyhodil, vždyť já bych mouše neublížil, ale musí ta moucha spočítat aspoň soustavu rovnic o dvou neznámých, přes to nejede vlak.“

Malinko se uchichtnu, jak si v jedné větě stihnul protřečít, ale už neodpovím, protože se mu na katedře rozvibruje mobil, na kterém sleduje čas.

„Do prkna, tohle musím vzít, hned jsem zpátky,“ zvedá se překotně ze židle a míří ke dveřím. Ještě na mě stihne syknout: „Pořádně je sleduj a všechno mi nahlas!“ A zavřou se za ním dveře.

Zaplaví mě příval adrenalinu. Dostanu totiž šíleně nebezpečnej nápad. Musím se ale rozhodnout rychle. Během pár vteřin mi hlavou projede můj životní příběh.

Jak jsem promrhala svůj talent na matematiku a slibnej začátek studia na matfyzu tím, že jsem otěhotněla. Jak jsem kvůli svý zakřiknutý a zbabělý povaze skončila na dlouhých deset let v područí tchyně v jejich přepychový vile. Jak jsem s pomocí mý nejlepší kamarádky Stacy konečně sebrala odvalu i malýho Mikyho a utekla od Petra. Jak jsem vyhlídky na akademickou budoucnost navždycky opustila v kavárně Glory, která mi ukázala, že jsou i jiné cesty, jak může být člověk spokojenej.

Při tom leteckým bilancování se ve mně vzedme střípek ojedinělý odvahy a nepoznávám samu sebe, když se do ticha posluchárny ozvu: „Holky, teď fofrem! Kdo si neví rady, tak příklad číslo jedna: Aby vám ta limita vyšla, stačí rozšířit vzorec závorkou x minus jedna. Pak to pronásobte, posčítejte stejný mocniny a ze zbytku už pak nebudete ve zlomku dělit nulou...“

Studentky pochopí během pár vteřin a začnou zuřivě smolit, co na ně s nervozitou v hlase chrlím, protože je jim jasný stejně jako mně, že se Ludvík může kdykoliv vrátit.

Jedna z nich se po chvilce zeptá, jestli jim má vyjít jedna polovina, fofrem mrknu do papíru a potvrdím jí to. Pozoruju, jak se posluchárnou postupně rozlévá klid, když holky postupně příklad vyřeší a dvakrát podtrhnou výsledek.

Ludvík se vrátí přesně ve chvíli, kdy zazní můj poslední výkřik: „A ani muk!“, ale naštěstí si ho vyloží tak, že na ně přísně ječím, ať se neradí mezi sebou, takže se

na mě vděčně usměje. Pak zase změnění výraz ve zcela nekompromisní a zbytek hodiny ze studentek nespustí oči.

Jakmile mi srdce začne bušit normální rychlostí, ozve se mi v hlavě provinilý hlásek. Co mě to popadlo, dělat tady Ludvíkovi takovou rebelii? Místo toho, abych mu pomohla hlídat podvádění, postavím se do jeho čela? Po zbytek trvání testu rozpačitě mlčím a nevím, jestli jsem udělala dobře, anebo ne. Ke konci se začnou studentky s více či méně vyplněnými papíry trousit dolů, Ludvíka uctivě pozdraví a na mě se všechny do jedný vděčně usmějou. Poslední test odevzdá hezká zrzka, která na mě dokonce pantomimicky významně naznačí děkuju, za Ludvíkovými zády pak sepne ruce a ukloní se až k zemi. Usoudím, že to mělo smysl. Pokud je ten jedinej ilegálně spočítanej příklad to, co by je mělo dělit od bytí a nebytí na škole, pak si myslím, že tu šanci měly dostat. Jestli jsou mezi nima expertky, co na studium nestačí, beztak je pak povyhazujou z jiných předmětů.

Když s Ludvíkem osamíme, odmítnu jeho pozvání na kafe, protože i když jsem si to v hlavě právě sama obhájila, ten poseroutka ve mně je schopnej se mu pro klid svědomí přiznat. Takže se rozloučíme a já vyrazím do letního odpoledne.

Uvědomím si, že dnešní zážitek je to nejdramatičtější, co se mi za celý prázdniny přihodilo. Zvažuju, jestli bych měla bejt ráda za to, jak klidnej život mám v posledních tejdnech, anebo si stěžovat, jak je vlastně nudnej. Mám ráda svůj rád. Většinu času trávím v Glory. Ve volným

čase běhám. Sem tam něco podniknu s Mikym, když si synek občas vzpomene, že jeho matka ještě žije, a dokonce s ním bydlí. Taky si celkem často volám s Romanem, i když jsme se dlouho neviděli, protože ho na začátku července vyslali pomáhat s případem do česko-polského pohraničí někam za Ostravu. Ale! Minulej tejden se moje srdce zatetelilo, když mě můj nerudnej kamarád kriminalista neobratně pozval, po několikerým odkašlání, že kdybych chtěla, mohla bych přijet na pár dnů za ním, že bude mít konečně volněji a že bysme mohli podniknout nějaký výlety. Stejně neohrabaně jsem souhlasila, že asi klidně, že snad mě Stacy pustí.

Stacy mě samozřejmě chtěla prakticky okamžitě posadit na pendolino do Ostravy, protože má už několik let pocit, že mi musí sehnat ženicha, takže nevím, jak jsem si mohla myslet, že by mě snad z práce neuvolnila.

Tak tohle bylo moje léto a to nejlepší z něj mě ještě čeká. Takže žádná nuda!

Myslím, že nemůžu bejt spokojenější.

Mobil se mi znova rozvrní v ruce a já s veselým „No?“ přijmu hovor od Stacy.

„Ejmy, stalo se něco strašného! Teda neboj, nikdo neumřel,“ chrlí na mě honem, protože asi vycítí, jak jsem zamrzla v očekávání toho nejhoršího.

Trochu se uklidním, ale stejně dál poslouchám se zatajeným dechem, co přijde.

„Zavřou nás! Do neděle musíme vypadnout! Já se zblázním, Ejmy, přijď hned do Glory, můžeš, vid’?“

Samozřejmě jí slíbím, že jsem hned tam, ale místo abych se rozběhla na tramvaj, zůstanu stát na místě a čím víc neschopná pohybu.

Snažím se vstřebat, co jsem se právě dozvěděla. Všichni jsou naživu, to je dobrý. Od září jsem poloviční bezdomovec, protože Glory je můj druhý domov. To je špatný.

Ale to vyřešíme. Určitě se to nějak vysvětlí. S tou myšlenkou se dám konečně do pohybu a cestou do Glory si mumlám:

Holky musí držet při sobě. Pak zvládnou cokoliv.

KAPITOLA 2

Stacy

Pondělí 25. 8. 2025

Da háje, kdo mě teď zachrání?

Určitě to nebude rozvoz jídla, protože ten se za *nějakej dobrej domácí pokrm* stoprocentně nepočítá. A popravdě – pravidelný objednávání dovozu domů je zjevně to, co mě do týhle patálie dostalo.

Pravděpodobně to nebude ani Instagram, na kterej jsem spolíhala, protože všechny recepty jsou buď tak snadný, že by mi bylo trapný tohle Radimovi servírovat jako nějakou hogofogo večeři, nebo tak složitý, že si videorecept musím pustit třikrát, několikrát si ho zastavit a udělat asi tři printscreeny, abych získala množství potřebných surovin. Nakonec mi dojde, že to prostě nedám a že by můj domácí pastrami sendvič vypadal maximálně jako švýcarská bageta z bageterie, kterou mi Ejmy minulý tejden rozsedla v autě.

Při tý vzpomínce se trošku uchichtnu, ale než ji zavalím hysterickýma zprávama, ať mi kouká poradit nějaký

použitelnej recept, uvědomím si, že tady by možná víc pomohl hlas muže.

Mrknu na Adama, kterej zrovna obsluhuje starší dámy u stolu u okna, a okamžitě v duchu ještě dodám: Hetero muže! Navíc vím, že Adam umí sotva míchaný vajíčka. Doma mu totiž dobrovolně a rád vyvaňuje Ludvík. No co, v nejhorším si zajedu k němu. Hm, ale jak ho znám, okamžitě mě narve do zástěry a zbytek dne mě bude učit domácí houskový knedlíky, výpečky a zelí.

To zrovna! Pak si na to Radim zvykne a já už se od plotny nehnu.

Chvilku si ještě pohrávám s myšlenkou, že bych mu cíleně uvařila něco hnusnýho, aby ho tyhle blbosti už nenapadaly, ale prakticky ve stejnou vteřinu si uvědomím, že to se absolutně neslučuje s mojí povahou. A hlavně pózou dokonalosti, kterou se už čtyři měsíce našeho vztahu s Radimem snažím udržet.

Adam mě za to obdivoval, dokud jsem mu nepřiznala, že je to vlastně dost vopruz. Když žena sama vztah nikam neposouvá a ani chlapa do ničeho netlačí, aby nevypadala, že je vdavekchtivá harpyje, jemu to naprosto vyhovuje a rozhodně se nepřetrhne, aby prohluboval vzájemnou intimitu. Aspoň Radim ne. Jediný hranice, který je víc než ochotnej posouvat, jsou ty v posteli. Nestěžuju si, jenom mám pocit, že dostat se mu do hlavy bude o dost těžší než do kalhot. A to nám to trvalo víc než rok, i když je pravda, že většinu času byl někde v prdeli za mořem a já se zase vcelku intenzivně snažila na něj nemyslet.

Během bilancování nad mými životními rozhodnutími dojdou až do kuchyně, kde se trochu afektovaně obrátím na kluky: „Bóžo, Manu, musíte mě zachránit!“

Oba se na mě podívají trochu vyděšeně, nejspíš se bojí, že zase přišel dav dvaceti německých turistů jako včera a všichni budou chtít vejce benedikt a buchtičky s vanilkovým krémem. Rychle teda uberu na dramatičnosti: „Situace! Radim za mnou včera večer přišel a říká: ‚Viš, co by se mi líbilo, kdybys mi udělala?‘“

Manu okamžitě neváhá projevít svoji jižanskou povahu, významně zahvívá a podívá se na mě tak, že bych se snad i začervenala, kdybych si nevšimla Bóži, kterej se zatvářil spíš znechuceně, co to po nich proboha chci. „Jste oba pitomý! Požádal mě o – cituju – nějakou domácí večeři. Co to má jako bejt?“

„Ty mu nevaříš?“ podiví se Bóža.

„Ne a neptej se tak blbě, vždyť celej den žereme tady, a to se mám pak ztrapňovat svýma párkama s hořčicí? Maximálně jsem schopná něco objednat.“

Bóžovi to očividně zalichotí, nicméně Manu se nechce vzdát původního tématu a honem si přisadí: „Tak dokud se párkem neztrapňuje on...“

„Tobě ta čeština nějak jde,“ ušklíbnu se na něj.

„Tak mu udělej steak, tím nikdy nic nezkažíš,“ vidí Bóža jako vždycky všechno moc jednoduše.

„Kromě toho steaků!“

„Nebo mu připrav pravou paellu – mořský plody, šafrán – naučím tě ji eňo ňuňo, věř mi!“

Že bych naservírovala Radimovi rejži s mořskými potvarama? Hmm, to se mi zdá jako moc práce. Spolknu odpověď, že rizotem ho asi neoslním, to by mi Manu v životě neodpustil.

Zklamaná z jejich nepraktických rad se otočím na podpatku a zamířím zpátky na bar, kde už sedí strůjce mého dnešního neštěstí. Ve chvíli, kdy ho spatřím, mě moje zoufalství vyburcuje ke spontánní akci. Zamířím rovnou k němu.

„Čau, princezno,“ usměje se na mě a já zadoufám, že to není poslední úsměv dne.

„Já to nedám,“ vypálím na něj rovnou s mírnou odevzdaností v hlase.

„Co se děje?“ Radimovi okamžitě zmizí spokojený výraz z tváře.

„Neumím vařit a nedokážu ti připravit dobrou večeři, aniž by mi musel dát Manu přednášku o krevetách nebo mi Bóža tajně nenastrkal hotový stejky do kabelky.“ Vysypu to ze sebe tak rychle, jak jen dovedu, není mi příjemný přiznávat před Radimem – a ani před kýmkoliv jiným – svoje nedostatky.

Radim na mě chvilku zamyšleně kouká, pak se napije kafe, vezme mě kolem pasu a přitáhne k sobě.

„Tak uvařím já! V sobotu večer u mě, platí? Tím se fakt trápit nemusíš!“

Nevěřím svým uším! U Radima doma jsem v životě nebyla! Je to dokonce častý téma našich hovorů s Ejmy a Adamem, kteří tenhle iritující fakt zdůvodnili opět po

svým od „Normálně si hájí svoje teritorium“ (Adam), „Bude línej si tam uklidit, možná mu to tam i trochu smrdí“ (Ejmy), „Třeba bydlí na ubytovně“ (Adam) až po „Nebo bydlí přímo v EscoBaru, tam to taky smrdí“ (Ejmy).

Zářivě se na Radima usměju, dám mu pusy a fofruju zase zpátky do kuchyně, protože se nutně musím někomu pochlubit, jakýho mám skvělýho kluka, a logicky to nemůžu cpát Adamovi před Radimem.

„Co jsi říkala o tom stejku?“ houkne za mnou ještě pobaveně Radim, ale já jenom mávnu rukou. Zdá se mi to, nebo ustoupení z mojí dokonalý pózy vedlo k posunu našeho vztahu? Kdybych si vedla deníček, zapíšu si to. Bude ale stačit zmínit to před Ejmy, ta nezapomene nikdy nic. Jako fakt ne, je to trochu děsivý, pamatuje si i to, co jsem řekla loni na Vánoce, když mi dala ochutnat svoji vánoční štolu plnou odporných rozinek – což byla mimochodem i odpověď, kterou má podle mě od té doby zakódovanou v hlavě v binární soustavě.

„Takže,“ vlítnu do kuchyně, ale než se začnu chlubit, zůstanu stát jako opařená. „Co dělá ten obří mokrej flek na stropě?“ Všichni přítomný naráz zvednou hlavu právě v okamžiku, kdy Bóžovi dopadne na tvář obrovská kapka vody.

O tři hodiny, šest telefonátů, jeden naprosto šílený osobní rozhovor s majitelem domu a dvě kafe později sedím v Glory na baru a chce se mi brečet. Klidně bych mohla, všem zákazníkům jsme se totiž museli omluvit a poslat je ke konkurenci, ono toho s vypnutou vodou

v domě moc nevymyslíte. Kuchyně je taky prázdná, dívat se na strop, jestli už se ta mega mokrá mapa začíná zmenšovat, není úplně plnohodnotně strávenej čas. Radim odjel shánět vysoušeč ještě předtím, než dorazil majitel domu, pan Trneček, aby mi oznámil, že trubky v tomhle starým domě jsou „úplně v prdeli“ a že mu momentálně rozkopávají koupelnu v prvním patře, právníci (první patro má v nájmu advokátní kancelář) šílí a určitě ho zažalují a že se na ten barák může taky vy víte co. Vím! Ale mě jenom zajímalo, kdy to opraví, abysme mohli zase otevřít.

Neměla jsem se ptát. Zjevně se mu s tím nechtělo ven, a kdybych mu nenahrála, třeba by to ze sebe vůbec nevymáčknu a já bych ještě teď žila v naději, že zítra zase otevřeme.

„Víte, paní Klímová, ten barák potřebuje celej překopat. Kluci říkali, že ty trubky je třeba komplet vyměnit, že je to jenom časovaná bomba, že to do stěn protejká už dlouho a já si nemůžu dovolit nechat si celej barák spadnout na hlavu, prej je to všechno mokrý.“

Chtěla jsem protestovat, ale vzpomněla jsem si na odlupující se omítku ve skladu a na pánských záchodech. Ještě chvilku něco plkal, nejsem Ejmy, abych si všechno pamatovala, stačila mi poslední věta: „Takže vám teď nemůžu prodloužit nájemní smlouvu.“

„To nemyslíte vážně?“ vyděsila jsem se, ale tak nějak bez energie, protože když víte, že váš protivník – kterým se pro mě pan Trneček okamžitě stal – už je o něčem

přesvědčenej a vy nemáte žádný zbraně, jste jednoduše v háji. Smlouva se nám prodlužuje automaticky každě rok vždycky od prvního září. Už loni jsem se ptala, jestli bysme ji nemohli podepsat aspoň na tři roky. Nějak se z toho vykecal, asi tušil, že tohle dřív nebo později přijde. A já jsem měla taky.

„Mrzí mě to, ale jestli vás to potěší, srpnovej nájem vám vrátím, a jen co to tady dáme do kupy, můžete se nastěhovat zpátky. Jak dlouho může taková oprava potrubí trvat, co?“ usmál se na mě povzbudivě, i když to bylo naprosto v rozporu s obsahem jeho slov. A aby toho nebylo málo, dodal: „Ona by se s tím asi spláchla i ta elektrika, ale tím se vy netrapte!“

Nedokázala jsem mu odpovědět, aniž bych byla sprostá, někde vzadu v hlavě jsem se upínala k té části „můžete se nastěhovat zpátky“ a nechtěla jsem si to svým emotivním projevem nadobro posrat.

„A nebojte, do neděle tu můžete zůstat, jak bude potřeba. Akorát ta voda teda nepůjde,“ připomněl mi pan Trneček radši až ode dveří, asi se bál, že bych mu chrstla kafe do ksichtu.

„Podívej se na to z té lepší stránky, Stacinko,“ chytl mě za ruku Adam, kterej tu se mnou i přes moje protesty jedinej zůstal, „já když viděl ten mokrej flek na stropě, hned jsem si říkal: to snad ne, určitě tam leží další mrtvola v přetejkající vaně!“

Podívám se na něj, a aniž něco řeknu, přečte mi odpověď ve tváři.

„To snad ne! Že ty bys byla radši!“ zhrozí se trochu Adam a já se jenom ušklíbnu. Co se diví? S vraždou si – jak už se v minulosti dvakrát ukázalo – poradit umíme. Ale bez Glory?

Vytáhnu mobil a zavolám jediný osobě, která by stejně jako já radši objevila mrtvolu než zavřenou kavárnu.

„Ejmy, stalo se něco strašného!“ vyhrknu na ni. „Teda neboj, nikdo neumřel.“ Při těch slovech se zašklebím na Adama, kterej jenom zvedne ruce v obranným gestu. Jednou větou jí popíšu stav věcí, položím telefon a opřu si čelo o bar.

Tohle je naprostá katastrofa!

Do háje, kdo mě teď zachrání?

KAPITOLA 3

Ejmy

Úterý 26. 8. 2025

„V září zazáříme!“

„Tak pic zejtra.“

Tupě zírám, jak se loučí skupinka kluků před Mikyho gymplem. Předpokládám, že jde o neúspěšný červenový maturanty, co si v posledním tejdnu prázdnin vyřizují ve škole nějaký formality, soudě dle papírů v rukou, se kterýma právě vylezli ze dveří.

Je mojí přirozeností zvědavě si domýšlet průběhy životů úplně cizích lidí a taky moje oblíbená kratochvíle při obsluhování v Glory, ale dneska se o domnělý maturanty zajímám úplně bezbarvě, spíš tak ze zvyku. Čekám před školou na Mikyho a Petra, kteří mě sem poněkud hystericky nadelegovali, že musíme něco nutně probrat v rámci RRR (rada rozpadlé rodiny). Vzhledem ke včerejším událostem mě jejich ranní bombardování zprávami, ať URČITĚ přijdu, nechalo úplně chladnou. Netuším, co můžou chtít řešit za nesmysl, pokud vím, tak Miky žádněj

reparát skládat nemusí a škola začíná až za tejden. Už za tejden vlastně, neboť Už za tejden nebude žádná Glory.

Sotva si na to dneska asi postopadesátý vzpomenu, začne se ve mně znova mísit vztek, bezmoc a hrůza z toho, že nevím, co se mnou bude. Naštěstí ve chvíli, kdy se mi zase začnou hrnout do očí slzy sebelítosti, se ve dveřích školy objeví můj syn i jeho otec. Tváří se nadmíru rozrušeně a mě konečně popadne aspoň elementární zájem o to, co se mnou chtějí řešit.

Zdvořilosti stranou, mávnu na ně a už zdálky se ptám: „Tak co?“

Ti dva ke mně dojdou s podivnými, skoro až proviniými úsměvy, podívají se na sebe a Petr tajemně prohlásí: „Ahoj Ejmy. Bude to možná na dýl, mohli bysme to probrat u kafe? Zajdeme do Glory?“

Píchne mě u srdce, když co nejkldněji odpovím: „Glory je zavřená, long story short, havárie vody, zkrátka tam teď nemůžeme.“ Nechce se mi vysvětlovat, že už tam možná *nikdy* nebudeme moct, určitě bych se z fleku rozbulela a na to ti dva nejsou zvědaví, mají teď očividně úplně jiný starosti a já je chci co nejdřív znát.

Petra ani Mikyho ani nenapadne, aby se pídili po podrobnostech, což mě iracionálně naštve. Přestože jim o svém problému nechci říkat, chci, aby se zajímali a ptali se. Dává to smysl, že jo?

Petr se podrbe na hlavě a navrhne: „Musím se ještě vrátit do kanclu, tak co kdybysme zašli do divadelní kávrny? Je to cestou.“

Oba s Mikym pokrčíme rameny na znamení souhlasu. Jemu je to jedno a já se sice podrobím seabemrškačství, když budu pít kafe u konkurence, který na rozdíl od nás teče voda, ale kousek rozumu ve mně uzná, že svět se nepřestane otáčet jenom proto, že chudince Ejmy bylo ukřivděno.

Když zasedáme ke stolu v kavárně Derniéra, vyměním v hlavě lítost za nespravedlivou povýšenost. Vzpomenu si totiž na situaci, kdy jsme se Stacy kdysi řešily jméno pro Glory. Samozřejmě je to promyšlenej název, kterej v sobě skrývá odkaz na její zasloužilejší sestru Slávii. Co na tom, že Slávie dost možná odkazuje spíš na původ našich předků, než aby to mělo cokoliv společnýho se slávou, nám to tehdy v půlce noci po dvou lahvích vína připadalo geniální a bylo rozhodnuto. Kdybysme byly tehdy invenční jako většina ostatních provozovatelů v gastru, mohla by se Glory jmenovat například:

U Klímů – název odkazující na příjmení majitele pokládám za největší vrchol lenosti něco vymyslet a zároveň určitej druh narcismu, asi aby každej viděl, že tady je Krakonošovo. Uznale bych pokývala hlavou leda tehdy, pokud by majitel zvolil úplně náhodný jméno neodkazující vůbec na nic společnýho s ním, ale žádnýho takovýho neznám, protože jsem se samozřejmě nikdy neodvážila zeptat, když už jsem v takovým podniku byla.

Pod Hradbami – případně U Řeky nebo Za Rynkem. Na druhý místo v trapnosti řadím geografický názvy. Možná je to nějakej zvyk z doby, kdy neexistovaly Google

mapy, každopádně kdyby se tímhle nápadem inspirovali všichni, nevím, jak bysme si dávali jednoznačnej sraz. Přijď do kavárny Na Růžku číslo sto osmdesát sedm. Pche.

Laskonka – když jsem tehdy tohle z recese navrhla, Stacy předstírala půl minuty zvracení. Je pravda, že infantilní názvy sladkostí možná někoho nalákají, ale vzhledem k širokému záběru a nabídce v Glory bysme se tím nejspíš připravily o většinu klientely a musely bysme dokola vysvětlovat, že ne, opravdu nemáme dětský koutek.

Speciální kategorií jsou pak *wannabe* stylový názvy s takovým tím pomrknutím, jako že když jsme v divadle, kam jinam jít než do Derniéry. Znova v duchu protočím oči, že mě tím teda rozhodně neoslňuje. V úvahách zajdu ještě dál, že za úctyhodný jméno bych možná považovala kavárnu Hrobka poblíž hřbitova, ale tady, tady jim to teda neuznávám. Tss.

Přestanu se povyšovat, sotva se napiju svého dvojitého flat white. Natahuju krk, abych si prohlédla přístroj, odkud nápoj pochází, protože takhle dobrý kafe, nerada to přiznávám, nemáme ani v Glory. Teda neměli jsme. Do prkna.

To už ale Petr konečně spustí a já se pokusím soustředit.

„Ejmy, jak bysme ti to... zkrátka a dobře, Mikymu se naskytla šance, která se nebude opakovat. Jeho spolužák měl domluvenej jeden semestr na high school v Torontu, ale před tejdnem si zlomil nohu a nemůže odjet.

Škola mu nabídla, že za sebe může sehnat náhradníka, a tak Mikyho napadlo, že by to za něj vzal. Já bych tam jel s ním a se vším mu ze začátku pomohl, beztak spolu pak chceme objet pár zápasů NHL, tak bych si udělal delší výlet...”

Vykulím oči, co si to ti dva na mě vymysleli, a podívám se na Mikyho. Ten mlčí, horečně příkyvuje a starostlivě mě pozoruje, co já na to. Petr na chvilku zmlkne a taky čeká, co ze mě vypadne.

Nejdřív se sebestředně urazím. Zaprvý mě naštve, že s tím Miky běžel jako první za Petrem. I když to dává smysl, za á je tenhle tejdne u něj a za bé, napřed se logicky zeptám případného sponzora, to uznávám. Ale zadruhé, oni si ti dva myslí, že jsem nějaká fúrie, která chce za každou cenu hledat problém a šlapat synkovi po štěstí? Chápu, že už se mnou zažili pár výstupů, většinou ve spojitosti s rozhodnutími Petrovy matky, ale přece se proti mně nemusí hned zbaběle spikávat.

Než odpovím, přidám na miskou vah ještě fakt, že pokud budu od příštího tejdne nezaměstnaná, sotva uživím sebe, natožpak juniora, co na posezení sežere čtyři big macy (to bohužel není nadsázka, to se vážně děje), a že budu mít teď asi dost starostí sama se sebou, takže pobyt potomka za mořem by mi mohl mnohý ulehčit. Na druhou stranu to nijak moji hlavní starost neřeší, a tak bez známek emocí jednoduše řeknu: „Tak jo.“

Pánové chvíli civí, nejspíš nedokážou pochopit, že by to mohlo projít tak lehce, ale pak se začnou radovat,

teatrálně si spolu plácnou se zvoláním „Yes!“ Nonono, tak se zase uklidníme, pomyslí si. Petr si to správně přečte v mém výrazu, a tak si odkašle a začne na mě klidnějším hlasem sypat další argumenty, který měl připravený, a teď ho mrzí, že je nemohl dostatečně využít. Právník se v něm nezapře.

Miky začne zuřivě vypisovat zprávy na všechny strany a já bloumám myšlenkami zase někde v jiných vesmírech. Ještě zachytím informaci, že odjet by kluci měli ideálně ještě dneska, protože první tejden v září už probíhají sportovní náборы, a že jestli Miky místo hokeje bude muset hrát lakros, tak se okamžitě vrátí. Trošku, opravdu malinko, pocítím uspokojení nad jeho radostí a plány. I ta malá špetka štěstí mi stačí k tomu, aby se mi vrátila chuť k jídlu, a hlavně si uvědomím, že jsem se od včerejška pořádně nenajedla.

Zanechám Petra a Mikyho ponořený do řešení toho, co všechno musí fofrem zařídit, a vydám se k baru okounět do vitríny, ktorej dortík bych si mohla dát.

Tak jak jsem předtím chválila kafe, teď se musím pro změnu ořňovat. Ve vitrínce se krčí jedna samotinká tartaletka, pár kousků míša dortu a dvě likérový špičky, který nejím, ani když je vyrobíme u nás, natožpak tyhle kdovíjak starý chcíplotiny.

Obsluha pobíhá někde po place a nemít hlad, zase se s namyšlenou bradou vrátím ke stolu, ale moje nenasytnost přebije moji stydlivost a zamávám na chlapíka, kterého zahlídnou v chodbě za barem.

„Promiňte, ale jiný zákusky nemáte?“

Týpek zvedne hlavu od papírů, do kterých čučí, a zaostří na mě, kdo to na něj haleká. Kupodivu mu z tváře zmizí zamyšlená soustředěnost a s omluvným úsměvem se vydá ke mně, přičemž rovnou spustí: „No, je to ostuda, ale tohle jsou poslední zbytky. Jestli si vyberete, dám vám je gratis, nejsou zkažený, nebojte, jenom je mi blbý je nabízet, když vypadají takhle uboze.“

Ocením jeho upřímnost a nechám si na talířek naložit tartaletku a míšu. Je mi trapný se rovnou odporoučet ke stolu, když jsem zničehonic přišla k jídlu zdarma, a tak si do pusy rovnou nacpu sousto od obojího, a když mám trochu místa na mluvení, konverzačně prohodím, protože mě to vážně zajímá: „To vám šéf dovolí, takhle rozdávat dortíky?“

Chlápek se pousměje a vysvětlí mi: „Já jsem sám sobě šéfem. Teda do neděle. Od příštího tejdne zavírám, mám po deseti letech v gastru energii na nule. Proto ty oschlý dorty, nově už nezavážíme ani nevaříme. Celý léto jsem za sebe hledal nového provozovatele, ale nikdo to tu převzít nechce, a tak končíme. Je to škoda, divadlo kavárnu potřebuje. Ale tenhle tejdén je pro Derniéru derniéra,“ zasměje se svému vtipu, kterej už určitě párkrát zrecykloval. Ale nemám čas to víc ironicky zhodnotit.

Když mi totiž dotečou všechny souvislosti, zaplaví mě příval adrenalinu. V nastalý vnitřní hysterii se začnu chovat, jako by mě zasáhla mrtvice. Čapnu pana majitele za předloktí a nesouvisle na něj štekám: „Zastavte